

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 318/06
29.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ адвокат и тужених ББ и ВВ, чији је пуномоћник БВ адвокат и ГГ и ДД, ради поништаја тестаментa, одлучујући о ревизији тужиље и ревизији малолетне ЋЋ, изјављених против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж.1098/02 од 3. априла 2003. године, у седници већа одржаној 29. марта 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

I ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж.1098/02 од 3. априла 2003. године (I став изреке).

II ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија малолетне ЋЋ изјављена против решења садржаног у пресуди Окружног суда у Шапцу Гж.1098/02 од 3. априла 2003. године, у делу у коме је њена жалба изјављена против пресуде Општинског суда у Лозници П.1658/96 од 21. марта 2002. године одбачена.

III ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија малолетне ЋЋ изјављена против решења садржаног у пресуди Окружног суда у Шапцу Гж.1098/02 од 3. априла 2003. године, којим је одбијена њена жалба и потврђено решење Општинског суда у Лозници П.1658/96 од 21.3.2002. године, као и изјављена против пресуде Општинског суда у Лозници П.1658/96 од 21. марта 2002. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Лозници П.1658/96 од 21. марта 2002. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи тестамент сада покојне ПП, састављен код овог суда у предмету Р. 156/95 од 2.3.1995. године из разлога што није састављен у законом прописаној форми, те да се утврди да не производи правно дејство и да се обавезу тужени да ово трпе. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженима накнади трошкове парничног поступка.

Решењем Општинског суда у Лозници П.1658/96 од 21. марта 2002. године, одбијен је предлог малолетне ЋЋ за мешање у парници П.1658/96.

Одлучујући о жалби тужиље изјављеној против првостепене пресуде, Окружни суд у Шапцу је пресудом Гж.1098/02 од 3. априла 2003. године у првом ставу изреке, жалбу одбио као неосновану и првостепену пресуду потврдио. Одлучујући о жалби малолетне ЋЋ изјављеној против првостепеног решења и њене жалбе изјављене против првостепене пресуде, Окружни суд у Шапцу у другом ставу пресудом Гж.1098/02 од 3. априла 2003. године, одбио као неосновану жалбу малолетне ЋЋ изјављену против првостепеног решења, док је њену жалбу изјављену против пресуде одбацио.

Против пресуде Окружног суда у Шапцу тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Против пресуде Окружног суда у Шацу (II став изреке) као и против првостепене пресуде малолетна ЋЋ је изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл. 386. ЗПП, и чл. 400. ЗПП-а Врховни суд је нашао да ревизија тужиле није основана, а да је ревизија малолетне ЋЋ делимично неоснована а делимично недозвољена.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нису учињене ни битне повреде на које се у ревизији тужиле указује.

У проведеном поступку је утврђено да је тужила Невена ћерка сада покојне ПП, која је туженима ГГ и ДД баба јер су то деца тужиле, а туженима ВВ и ББ тетка јер су оне деца ПП сестре. Из списка суда Р.156/95 је утврђено да је покојна ПП код првостепеног суда дана 2.3.1995. године располагала својом имовином у случају смрти на тај начин што је судија тог суда ЕЕ по њеном казивању саставио судски тестамент којим је ПП своју имовину завештала тако што је кућу у Лозници и то део оставила туженом ГГ а други део туженој ДД са правом доживотног коришћења наведене куће у корист тужиле АА. Парцелу аа оставила је туженима ГГ и ДД, парцелу бб туженој ДД, парцелу вв туженој ВВ, парцелу гг туженој ББ, парцелу дд туженима ВВ и ББ с тим да и тужена ДД има право коришћења ове парцеле. Покојна ПП била је писмена у том смислу што је знала да чита и пише како ћирилицом тако и латиничним писмом, до своје смрти могла је да види просечно за особу својих година.

На утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи спорни тестамент из разлога што није састављен у законом прописаној форми.

Одредбом чл. 65. Закона о наслеђивању СРС ("Службени гласник СРС",бр.52/74, 1/80и 25/82), који се примењује на основу одредбе чл. 237. ст. 2. Закона о наслеђивању ("Службени гласник РС",бр.46/95 – ступио на снагу 4. маја 1996. године) је прописано да тестамент може завештаоцу саставити по његовом казивању судија који ће претходно утврдити идентитет завештаоца. Пошто завешталац овакав тестамент прочита и потпише, судија ће потврдити на самом тестаменту да га је завешталац у његовом присуству прочитао и потписао.

Према утврђеним чињеницама ПП је била писмена. Дана 2.3.1995. године, судија првостепеног суда је утврдио идентитет ПП на основу увида у њену личну карту, а затим по њеном казивању саставио тестамент. По састављању тестаamenta, ПП је лично прочитала и потписала тестамент, а судија је након тога на самом тестаменту потврдио да је завешталац у његовом присуству прочитао и потписао тестамент. Из овако утврђених чињеница произилази да је тестамент састављен у складу са одредбом чл. 65. Закона о наслеђивању, па стога није основан захтев тужиле за поништај спорног тестаamenta из разлога што није састављен у законом прописаној форми.

Истицање у ревизији тужиле да је ПП била слепа, што потврђује инвалидска карта издата од Министарства за социјалне послове Републике Француске од 13.9.1993. године није основано. Првостепени суд је утврдио да је према инвалидској карти Републике Француске, ПП утврђена инвалидност од 100% по основу слепоће. Ценећи овај доказ као и остале изведене доказе (саслушани сведоци, вештак и др.), првостепени суд је утврдио да је сада покојна Живана до своје смрти могла да види просечно за особу својих година, што значи да је могла да сачини судски тестамент из чл. 65. Закона о наслеђивање и да се с тога на конкретан случај није могла применити одредба чл. 66. Закона о наслеђивању, која се односи на форму тестаamenta у случајевима када завешталац није у стању да га прочита.

Остале наводе у ревизији тужиље суд није ценио и образлагао, јер тужиља тим наводима побија утврђено чињенично стање, а на основу одредбе чл. 385. ст. 3. ЗПП-а ревизија се не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога ревизија тужиље је одбијена применом одредбе чл. 393. ЗПП-а и одлучено као у I ставу ревизијске одлуке.

Правилно је другостепени суд одбацио жалбу малолетне ЋЋ изјављену против првостепене пресуде. Пошто је правноснажним решењем првостепеног суда одбијен њен предлог за мешање у предметној парници, малолетна ЋЋ нема својство умешача, па је њена жалба изјављена против првостепене пресуде недозвољена, јер је изјављена од лица које није овлашћено за подношење жалбе.

Из наведених разлога ревизија малолетне ЋЋ у том делу је одбијена као неоснована применом одредбе чл. 400. ст. ст. 4. у вези са чл. 393. ЗПП-а и одлучено као у II ставу изреке ревизијске одлуке.

Ревизија малолетне ЋЋ изјављена против решења садржаног у другостепеној пресуди, којим је одбијена њена жалба и потврђено првостепено решење којим је одбијен њен предлог за мешање у предметној парници није дозвољена. Наиме, одредбом чл. 400. ст. 1. ЗПП-а је прописано да странке могу изјавити ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен. Како наведеним решењем поступак се правноснажно не завршава, то је ревизија недозвољена на основу одредбе чл. 400. ст. 1. и 4. у вези са чл. 389. ст. 2. ЗПП-а.

Ревизија малолетне ЋЋ изјављена против првостепене пресуде није дозвољена, јер према чл. 382. ЗПП-а ревизија се може изјавити против правноснажне пресуде донесене у другом степену.

На основу одредбе чл. 392. ЗПП-а ревизија малолетне ЋЋ је одбачена као недозвољена и одлучено као у III ставу изреке ревизијске одлуке.

На основу одредбе чл. 491. ст. 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.125/2004 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.2.2005. године), Врховни суд је одлучио о ревизијама по правилима парничног поступка која су важила до ступања на снагу наведеног Закона.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд